

Αρχιεπίσκοπος Κύπρου από Αλεξανδρούπολη: “Η Κύπρος, το Αιγαίο και η Θράκη αποτελούν το σημερινό Τουρκικό επεκτατικό δόγμα”

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου](#)

“Η Κύπρος βρίσκεται, χωρίς αμφιβολία, αυτή τη στιγμή στην κρισιμότερη φάση της εθνικής της ζωής” και “η ασφάλεια της Κύπρου είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ασφάλεια της Ελλάδας και αντίστροφα”.

Αυτά τόνισε μεταξύ άλλων στην ομιλία του ο [Αρχιεπίσκοπος Κύπρου κ.κ. Γεώργιος](#) μετά την τέλεση της Θείας Λειτουργίας στον Καθεδρικό Ναό Αλεξανδρουπόλεως και με αφορμή εορτασμό των Ελευθεριών της πόλης. (Διαβάστε αναύτικά: [Αλεξανδρούπολη-Κομοτηνή: Εορτάζουν τα 104 χρόνια από την απελευθέρωση – Διδάγματα ελευθερίας από την θρακική γη \(ΦΩΤΟ+ΒΙΝΤΕΟ\)](#))

Συλλειτουργήσαν οι Μητροπολίτες [Διδυμοτείχου](#), Ορεστιάδας και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός, και [Αλεξανδρουπόλεως](#), Τραϊανουπόλεως και Σαμοθράκης κ. Άνθιμος.

“Συμπληρώνονται φέτος 50 χρόνια από της εισβολής της Τουρκίας στην Κύπρο, της κατάκτησης του 37% του εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας και του εκτοπισμού του 1/3 του πληθυσμού των Ελληνοκυπρίων από τις πατρογονικές τους

εστίες. Σ' αυτό το διάστημα η κατοχική δύναμη κουβάλησε εκατοντάδες χιλιάδες εποίκους από την Ανατολία και έχει επιδοθεί σ' έναν αγώνα εξαφάνισης των ελληνικών και χριστιανικών ιχνών από την κατεχόμενη γη μας. Κάτω από την πίεση της δυστυχίας των προσφύγων και της τύχης των αγνοουμένων της εισβολής, δεχτήκαμε να συνομιλήσουμε για εξεύρεση όχι μιας δίκαιης, αλλά μιας υποφερτά λειτουργικής λύσης του προβλήματος, που να εξασφαλίζει την παραμονή των Ελλήνων στη γη των πατέρων μας, όπου ζούμε εδώ και 35 αιώνες. Κάθε υποχώρησή μας, όμως, είχε ως συνέπεια την προβολή άλλης μεγαλύτερης τουρκικής αξίωσης. Κι η Τουρκία δεν αποκρύβει σήμερα τον τελικό στόχο της που είναι η κατάκτηση και τουρκοποίηση ολόκληρης της Κύπρου", επεσήμανε ο Μακαριώτατος.

Ο Μακαριώτατος χοροστάτησε χθες στον Μεγάλο Πανηγυρικό Εσπερινό στον Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Νικολάου Αλεξανδρουπόλεως και στην αντιφώνησή του αναφέρθηκε στην προσπάθεια κατάληψης και τουρκοποίησης ολόκληρης της Κύπρου από την Τουρκία. (Διαβάστε αναλυτικά: [Αρχιεπίσκοπος Κύπρου από Αλεξανδρούπολη: "Ο Ελληνισμός της Κύπρου βρίσκεται, σήμερα, σε τροχιά αφανισμού"](#))

Ομιλία Αρχιεπισκόπου Κύπρου κατά τη Θεία Λειτουργία στον Καθεδρικό Ναό Αλεξανδρουπόλεως

Σε καιρούς που, κατά γενική ομολογία, το εθνικό αισθητήριο έχει αμβλυνθεί, σήμερα που η οικονομική αλλά και η κοινωνική κρίση, ωθούν πολλούς και στην Κύπρο και στην Ελλάδα, σε αναθεώρηση της κλίμακας των αξιών, δίνοντας προτεραιότητα σε υλικές και υποτιμώντας τις πνευματικές και τις εθνικές αξίες, τώρα που οι ήρωες παραγνωρίζονται και άλλα πρότυπα προβάλλονται στη ζωή, είναι παρήγορο και ταυτόχρονα ενθαρρυντικό το γεγονός ότι εσείς εδώ, οι κάτοικοι της ακριτικής Θράκης, εξακολουθείτε να σκέφτεστε ελληνικά και εθνικά. Να ακούτε φωνές από το παρελθόν, να ενωτίζεστε τους ευκλείς προγόνους σας, να δονείστε από τα ίδια ιδανικά που και εκείνοι είχαν εγκολπωθεί, να προσπαθείτε να τους προβάλετε ως πρότυπα ζωής και στη σημερινή γενιά.

Ευχαριστώ θερμά όλους εσάς, τους κατοίκους της ηρωικής Αλεξανδρούπολης, που σε πείσμα της αντιηρωικής εποχής μας πανηγυρίζετε με εθνική υπερηφάνεια τα Ελευθέρια της πόλης σας και κλίνετε ευλαβικά το γόνυ της ψυχής μπροστά στις θυσίες των προγόνων σας που κράτησαν για αιώνες την εθνική αυτοσυνειδησία ζωντανή και χάρισαν στους απογόνους τους, σ' εσάς, την εθνική ελευθερία. Σας ευχαριστώ, που καλέσατε κι εμένα από την Κύπρο για τη σημερινή επέτειο.

Ερχόμενος από το νοτιοανατολικότερο αλύτρωτο ελληνικό μέρος, νιώθω να με κατακλύζουν ανάμικτα αισθήματα. Θέλω να «πετάσω τας όψεις ομού και τας αισθήσεις» προς τον ουρανό, κατά την υμνολογία μας. Να νιώσω μέχρι και το τελευταίο κύτταρο της ύπαρξής μου τη χαρά σας. Θέλω να αφεθώ στην ονειροπόληση. Γιατί, δεν σας το κρύβω, πολλές φορές, αφήνοντας πίσω την τραγική πραγματικότητα, προγραμματίζομαι για την ημέρα της απελευθέρωσης. Ίσως είναι τούτο και ψυχολογική αναγκαιότητα. Θα πρέπει να κρατηθούμε μέχρι την ευλογημένη εκείνη ώρα. Ή να μπορέσουμε να μεταδώσουμε την ελπίδα και τον πόθο αυτό στην επόμενη γενιά. Νιώθω να πορεύομαι στα κοιμητήρια· να παίρνω το μήνυμα σε γενεές πολλές που πέθαναν με αυτή την προσδοκία. Να πηγαίνω στις συλημένες εκκλησίες μας, στα ερειπωμένα χωριά και στις πόλεις μας, στα βουνά και στους λόγγους μας και να αναγγέλλω ότι « θρήνου ο καιρός πέπαυται μη κλαίετε». Γρήγορα, όμως, προσγειώνομαι από τη θλιβερή πραγματικότητα. Την πατρίδα μου «κυκλούνσι κύνες πολλοί». Νιώθω ότι «μακρά αφ' ημών η οδός» ακόμα. Γι' αυτό και συμμετέχοντας, μαζί με όλους τους συμπατριώτες μου, στη δική σας

χαρά, προσεύχομαι να μας αξιώσει ο Θεός «πριν εις γην επιστρέψαι», να δούμε αυτή την ημέρα.

Στην όλη ιστορία του Χριστιανισμού η έννοια της πατρίδος, όχι μόνον αναγνωρίζεται, αλλά και ευλογείται και καθαγιάζεται από την Εκκλησία. Ο Απ.Πάυλος μιλώντας στον Άρειο Πάγο διδάσκει ότι η ύπαρξη εθνών και επίγειων πατρίδων ανάγεται στον Θεό: «Εποίησεν (ο Θεός) εξ ενός αίματος παν έθνος ανθρώπων κατοικείν επί παν το πρόσωπον της γης, ορίσας προστεταγμένους καιρούς και τας οροθεσίας της κατοικίας αυτών»(Πρ.17,26). Ο ίδιος ο Χριστός, ως άνθρωπος, δεν απαρνείται την αγάπη προς την πατρίδα του. Έτσι, «έκλαυσεν επί την Ιερουσαλήμ» προβλέποντας την καταστροφή της. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέγει ότι «ουδέν πατρίδος γλυκύτερον».

Και η Εκκλησία επαινεί τον υγιή πατριωτισμό και εύχεται όπως ο Θεός ευλογεί τους άρχοντας, «νίκας χορηγών αυτοίς κατά των πολεμίων» και όπως διαφυλάσσει τας Χριστιανικάς πόλεις «εκ βαρβαρικής αλώσεως» και «εκ παντοίων κινδύνων». Στη Θεία Λειτουργία του Μ.Βασιλείου προσευχόμαστε όπως ο Θεός «επισκιάζει επί την κεφαλήν αυτών(των πιστών βασιλέων, ή αρχόντων) εν ημέρα πολέμου....και υποτάσσει αυτοίς πάντα τα βάρβαρα έθνη τα τους πολέμους θέλοντα».

Έντονα διαποτισμένη με θρησκευτικό χαρακτήρα, λοιπόν, η έννοια της πατρίδος. Και κατοχυρωμένη η συμμετοχή της Εκκλησίας στους αγώνες του έθνους για υπεράσπιση, ή απελευθέρωσή της, στην επιβίωση του Ελληνισμού σ'αυτήν.

Δεν ήταν ούτε και είναι ανεξήγητη αυτή η στάση της Εκκλησίας και των φορέων της. Βασική διδασκαλία της Εκκλησίας, με την οποία εξηγείται και η αγάπη προς την πατρίδα, είναι πως ο Χριστός με την εναθρώπησή του «ανέλαβε» τον όλον άνθρωπο και τις όλες ανάγκες του. Έτσι τον βλέπουμε να μεριμνά και για την υλική τροφή των ανθρώπων, πολλαπλασιάζοντας τα πέντε ψωμιά και τα δυο ψάρια στην έρημο, να θεραπεύει τις ποικίλες αρρώστιες του λαού και να αποδίδει δικαιοσύνην όπου αυτή παραβιαζόταν. Κατά παρόμοιο τρόπο κάθε κληρικός αναδεικνύεται ηγέτης της κοινότητας, ή ενορίας του, φροντίζοντας για τις υλικές, τις κοινωνικές και τις άλλες ανάγκες του λαού. Παρατηρείται δηλ. μια συμπόρευση και συνύφανση του βίου των πιστών με την Εκκλησία.

Σε λαούς που δεν γνώρισαν εθνικούς κινδύνους, ή υποδούλωση σε ξένα έθνη, αυτή η συμπόρευση αναφέρεται κυρίως στον κοινωνικό, τον ηθικό-παιδευτικό και παρόμοιους τομείς. **Για τον λαό μας, τον Κυπριακό Ελληνισμό αλλά και όλο τον Ελληνισμό, όμως, που ζει αγωνιζόμενος αδιάκοπα για τη διατήρηση ή την ανάκτηση της εθνικής ελευθερίας του, ήταν φυσικό αυτή η συμπόρευση να επεκταθεί και στον εθνικό τομέα. Ιεραρχώντας μάλιστα τις προτεραιότητες, και με δεδομένη την κλίμακα των αξιών στον**

Ελληνισμό, αυτή η συμπόρευση γινόταν κυρίως στον εθνικό τομέα.

Σε καιρούς δύσκολους, όταν το Έθνος υπέκυπτε σε άλλους λαούς και η κρατική του υπόσταση χανόταν, η Εκκλησία ως ο μόνος οργανωμένος θεσμός αναλάμβανε την διάσωση αλλά και την εκπροσώπηση του Έθνους. Και όταν ακόμα η εκδίκηση των τυράννων ερχόταν αμείλικτη, η εθναρχούσα Εκκλησία δρούσε ως αλεξικέραυνο. Δεχόταν εκείνη τους κεραυνούς, πρόσφερε τους προκαθημένους και τους αρχιερείς της ως «αγνά και άμωμα ιερεία» στον βωμό της πατρίδος αλλά προστάτευε τον λαό. Ήταν και είναι από αυτή την άποψη ανεκτίμητη η προσφορά της.

Έχοντας υπόψη την αρμονική αυτή ένταξη της έννοιας της πατρίδος στον Χριστιανισμό και κατανοώντας ιστορικά ότι εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια οι έννοιες του Ελληνισμού και του Χριστιανισμού είναι αδιαχώριστες και βιώνοντας το ενιαίο του Ελληνικού χώρου, συμμετέχουμε με ιδιαίτερη χαρά στις σημερινές εορταστικές εκδηλώσεις για τα **ελευθέρια της Αλεξανδρούπολης**. Διάπυρος αναπέμπεται η ευχή μας προς τον Θεόν: «διά παντός ελευθέραν την πόλιν ταύτην διαφύλαξον». Μεταφέρω ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα εγκυκλίου του μακαριστού προκατόχου μου Κυρίλλου του Γ', για την απελευθέρωση (την πρόσκαιρη, δυστυχώς) της Σμύρνης. Έλεγεν ο αοίδιμος: «...Τέκνον της αυτής Ελληνικής Μητρός, ο Κυπριακός λαός, εκδηλώσας εν τη εξελίξει τρισχιλιετούς ιστορίας την ομογένειαν και ομοφυλίαν μετά των λοιπών αδελφών αυτού, δεν θα θελήση να μείνη έξω της μεγάλης ταύτης εθνικής πανηγύρεως... Ο Κυπριακός λαός συνεθλίβη και συνέκλαυσε μετά του όλου Γένους εις στιγμάς μεγάλων δοκιμασιών, συνεχάρη δε και συνεώρτασεν εις στιγμάς χαρμοσύνων πανηγύρεων. Και τώρα δεν θα μείνη έξω της μεγάλης εορτής, διότι ξένοι ακόμη δεσπόζουν των τυχών αυτού...».

Θα ήθελα, εν τούτοις, συμμετέχοντας στη χαρά σας και θεωρώντας ότι **η Κύπρος, το Αιγαίο και η Θράκη αποτελούν το σημερινό Τουρκικό επεκτατικό δόγμα με θεωρίες και πρακτικές για «Γαλάζια πατρίδα» και «Στρατηγικό βάθος», να πάρω λίγο από τον χρόνο σας προκειμένου να σας διαφωτίσω και για τη σημερινή θέση του εθνικού προβλήματος της Κύπρου.**

Συμπληρώνονται φέτος 50 χρόνια από της εισβολής της Τουρκίας στην Κύπρο, της κατάκτησης του 37% του εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας και του εκτοπισμού του 1/3 του πληθυσμού των Ελληνοκυπρίων από τις πατρογονικές τους εστίες. Σ' αυτό το διάστημα η κατοχική δύναμη κουβάλησε εκατοντάδες χιλιάδες εποίκους από την Ανατολία και έχει επιδοθεί σ' έναν αγώνα εξαφάνισης των ελληνικών και χριστιανικών ιχνών από την κατεχόμενη γη μας. Κάτω από την πίεση της δυστυχίας των προσφύγων και της τύχης των αγνοουμένων της εισβολής,

δεχτήκαμε να συνομιλήσουμε για εξεύρεση όχι μιας δίκαιης, αλλά μιας υποφερτά λειτουργικής λύσης του προβλήματος, που να εξασφαλίζει την παραμονή των Ελλήνων στη γη των πατέρων μας, όπου ζούμε εδώ και 35 αιώνες. Κάθε υποχώρησή μας, όμως, είχε ως συνέπεια την προβολή άλλης μεγαλύτερης τουρκικής αξίωσης. Κι η Τουρκία δεν αποκρύβει σήμερα τον τελικό στόχο της που είναι η κατάκτηση και τουρκοποίηση ολόκληρης της Κύπρου.

Μπορεί οι συγκυρίες να τους επιβάλλουν κάποιους ελιγμούς, μπορεί να αποκρύβουν από τον διεθνή παράγοντα τις στοχεύσεις τους, όμως ο τελικός στόχος μένει αμετακίνητος: Ανάκτηση της Κύπρου, δηλ. κατάληψη και τουρκοποίηση ολόκληρης της Κύπρου. Ενδεικτικό παράδειγμα είναι εκείνο που αναφέρει στο βιβλίο του «Η Ελλάδα σε κίνδυνο», ο Περικλής Νεάρχου, πρέσβης της Κύπρου στο Παρίσι επί προεδρίας Τάσου Παπαδόπουλου.

Γράφει, λοιπόν, ο Περικλής Νεάρχου πως λίγους μήνες μετά την Τουρκική εισβολή, την άνοιξη του 1975, αντιπροσωπεία επιφανών Τουρκοκυπρίων επεσκέφθη τον πρωθυπουργό της εισβολής Ετζεβίτ, και του ζήτησε να ανακηρύξει επισήμως τη διχοτόμηση, όπως ήταν ο Τουρκικός στόχος μέχρι τότε. Ο Ετζεβίτ τους απάντησε ότι μετά την εισβολή, που είχε κάνει πράξη τη διχοτόμηση, δεν συνέφερε πλέον στην Τουρκική πλευρά η διχοτόμηση. Τους είπε ότι μια λύση χωριστού κράτους και συνομοσπονδίας, υπό την εγγύηση της Τουρκίας, θα εξασφάλιζε καλύτερα τα Τουρκικά συμφέροντα, εφόσον η Τουρκική πλευρά θα είχε «ίσο» λόγο πάνω σε ολόκληρη την Κύπρο και ταυτόχρονα θα επιτυγχανόταν γεωπολιτική έξωση της Ελλάδας από την Ανατολική Μεσόγειο. Συμπλήρωνε επί πλέον: «Μια τέτοια λύση αφήνει ανοικτή την προοπτική για τον έλεγχο στο μέλλον ολόκληρης της Κύπρου από την Τουρκία».

Ο αείμνηστος Νεοκλής Σαρρής, στο βιβλίο του «Η άλλη πλευρά» σημειώνει: «... Η στοχοθεσία της Τουρκίας προχωρεί πολύ πέραν της διχοτόμησης. Περιλαμβάνει το σύνολο της Κύπρου...»

Είναι χαρακτηριστική η δήλωση του Υπουργού Εξωτερικών της Τουρκίας στην «Ελευθεροτυπία» Αθηνών στις 11 Σεπτεμβρίου 1976, ότι η διχοτόμηση είναι γι'αυτούς καθαρή παραφροσύνη, γιατί θέτει σε κίνδυνο την ασφάλεια της Κεντρικής και Ανατολικής Μ. Ασίας.

Από την άλλη, είναι γνωστό πως και ο πρώην πρωθυπουργός της Τουρκίας, ο Αχμέτ Νταβούτογλου ξεκάθαρα είπε, και το αναλύει στο βιβλίο του, πως και ένας Τούρκος να μην υπήρχε στην Κύπρο, το ενδιαφέρον της Τουρκίας για τη νήσο θα ήταν δεδομένο.

Το πόσο εμείς υπνώττουμε, ή εθελοτυφλούμε, ενώ τα σχέδια της Τουρκίας είναι ξεκάθαρα, ακόμα και για τους ξένους, φαίνεται από το εξής περιστατικό, που όσες φορές κι αν το αφηγηθώ, ανατριχιάζω στην αφήγησή του: Ο προηγούμενος Πατριάρχης Αντιοχείας, ο μ. Ιγνάτιος, λόγω των πολλών δυσκολιών που αντιμετώπιζε το ποίμνιό του στη Συρία, πριν ακόμα ξεσπάσει εκεί η σημερινή κρίση, σκεφτόταν ότι κάποτε θα αναγκαζόταν να φύγει από τη Δαμασκό, έδρα του Πατριαρχείου κατά τα τελευταία χρόνια. Έλεγε, λοιπόν, πριν από 25 περίπου χρόνια, στον τότε Μητροπολίτη Πάφου, και μετέπειτα Αρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο τον Β΄, παρόντος και εμού, ότι σκέψη του, παλαιότερα, ήταν να μεταφέρει την έδρα του στην Κύπρο. Τώρα, όμως, έλεγε, φοβούμαι ότι θα σας διώξουν πριν από μας. Εκείνος έβλεπε από τότε, πριν 25 χρόνια, και τους σχεδιασμούς και την πολιτική των Τούρκων. Εμείς εξακολουθούμε να υπνώττουμε.

Η Κύπρος βρίσκεται, χωρίς αμφιβολία, όπως ανέφερα και εφές, αυτή τη στιγμή στην κρισιμότερη φάση της εθνικής της ζωής. Ο Ελληνισμός της Κύπρου βρίσκεται, σήμερα, σε τροχιάν αφανισμού από τον τόπο στον οποίο ζει εδώ και 35 αιώνες.

Γνωστοί και θανάσιμοι οι σχεδιασμοί των Τούρκων. Θα οδηγηθούμε, όμως, στην απόγνωση; Θα σταθούμε σε ρυθμούς «ευσυμπάθητου θρήνου...στενάζοντες οδυνηρώς εκ βάθους ψυχής..» να κλαίμε απλώς τη μοίρα μας; Θα παρακολουθήσουμε παθητικά την έκβαση των πραγμάτων; Έχουμε υποχρέωση να αντισταθούμε στην υλοποίηση των Τουρκικών στόχων και να τους ματαιώσουμε.

Πώς θα πρέπει, λοιπόν, να δράσουμε ;

Θα πρέπει πρώτα οι ηγεσίες Κύπρου και Ελλάδας να συνειδητοποιήσουν ότι **το κυπριακό είναι πρόβλημα πανεθνικό**. Ειδικά, η Ελληνική ηγεσία οφείλει να αντιμετωπίσει το Κυπριακό ως ζωτικό εθνικό θέμα, όχι απλώς με την έννοια της συμπαράστασης ή συμπαράταξης προς τους «αδελφούς Κυπρίους», όπως συνηθίζει να λέει, αλλά και με την έννοια ότι το Κυπριακό αφορά ευθέως την ασφάλεια του ελληνικού χώρου. Το Κυπριακό είναι άρρηκτα συνδεδεμένο πρώτα με το θέμα των νησιών του Αιγαίου και ύστερα με τις βλέψεις της Τουρκίας στη Θράκη. **Η ασφάλεια της Κύπρου είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ασφάλεια της Ελλάδας και αντίστροφα.**

Οι τουρκικές απειλές, τόσο στην Κύπρο όσο και στο Αιγαίο, έχουν παλιά ιστορία και δεν είναι ένα πρόσφατο ξέσπασμα ενός νοσηρού μεγαλοϊδεατισμού του Ερντογάν. Ο Γκιουνές, που ήταν ο Υπουργός Εξωτερικών της Τουρκίας κατά την εισβολή, δήλωσε απερίφραστα: « Η Κύπρος είναι τόσο πολύτιμη, όπως το δεξί χέρι μιας χώρας που νοιάζεται για την άμυνα της ή για τους επεκτατικούς της στόχους, αν έχει...». Αναφορικά με τα νησιά του Αιγαίου, η Τουρκία έχει θέσει στόχο της την αναθεώρηση του καθεστώτος τους, από το 1973. Η Τουρκία ούτε αποκρύπτει ούτε συγκαλύπτει την επιδίωξη της αυτή. Ο πρώην Πρωθυπουργός και Πρόεδρος Τουργούτ Οζάλ, που εθεωρείτο μάλιστα μετριοπαθής, δήλωνε το 1986 ότι «η παρούσα κατάσταση η οποία υπάρχει μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας δεν είναι ικανοποιητική. Εάν η Τουρκία ήξερε πού θα την οδηγούσε η **Συνθήκη της Λωζάνης** δεν θα την είχε υπογράψει ποτέ... Εμείς δεν ξεχνούμε ότι χάσαμε

μέσα από τα χέρια μας τα νησιά, τα πάτρια τουρκικά εδάφη». Αρκετά αποκαλυπτικός είναι και ο Αχμέτ Νταβότουγλου στο βιβλίο του «Το Στρατηγικό Βάθος, η διεθνής θέση της Τουρκίας»: «Μια Τουρκία που έχει αποκλειστεί από το Αιγαίο κι έχει περικυκλωθεί στα νότια από τη Ρωμαίικη Διοίκηση της νότιας Κύπρου σημαίνει ότι τα περιθώριά της να κάνει ένα άνοιγμα στον κόσμο έχουν περιοριστεί σημαντικά» (σελ 267). Μα και η δράση του Τουρκικού προξενείου στη Θράκη δεν αφήνει αμφιβολίες και για τις βλέψεις της Τουρκίας στην περιοχή αυτή. Τα ξέρετε και τα ζείτε, καλύτερα απ' όλους, εσείς.

Θα πρέπει να συναισθανθούμε και να πιστέψουμε στις δυνάμεις μας. Είμαστε, Ελλάδα και Κύπρος, δυο κράτη μέλη των Ηνωμένων Εθνών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συντονιζόμενοι μπορούμε να πετύχουμε πολλά. Έχουμε ένα τεράστιο τμήμα του Ελληνισμού σκορπισμένο σ' όλη την υφήλιο, το οποίο μπορεί να οργανωθεί και να προωθήσει τα εθνικά μας δίκαια. Η γεωγραφική μας θέση δεν είναι κατώτερη, από γεωστρατηγικής πλευράς, από τη θέση της Τουρκίας. Μπορούμε να τη χρησιμοποιήσουμε στο έπακρο για προστασία των εθνικών μας συμφερόντων.

Κάθε φορά που μιλώ στην Ελλάδα, σε ελληνικό ακροατήριο, εκφράζω και τις πολλές ευχαριστίες του Κυπριακού λαού για την αγάπη και τη συνεχή στήριξη του Ελληνικού λαού στους διαχρονικούς αγώνες του. Το ίδιο και στην Εκκλησία της Ελλάδος, όλες τις Μητροπόλεις και τις Ιερές Μονές. Δεν μπορώ, δυστυχώς, να πω το ίδιο και για τις Ελληνικές κυβερνήσεις. Εκτός ελαχίστων περιπτώσεων, η στάση των ελληνικών κυβερνήσεων ήταν για μας στάση εγκατάλειψης, αδιαφορίας, απόρριψης. Ζήσαμε τη

θλίψη αυτή- κι εμείς και οι πατέρες μας- όταν κατά τη διάρκεια του απελευθερωτικού μας αγώνα εγκαταλειφθήκαμε από την κυβέρνηση της μητέρας πατρίδας μας και εξαναγκαστήκαμε να δεχθούμε τις συμφωνίες Ζυρίχης- Λονδίνου, που είναι αιτία και για τα σημερινά μας δεινά. Ο τότε πρωθυπουργός της Ελλάδας με ιταμό ύφος, προειδοποιούσε τον Μακάριο, πως αν δεν υπογράφε εκείνες τις συμφωνίες θα' πρεπε να βρει τρόπο να σώσει τον λαό του. Σαν να'ταν ξένος λαός και όχι και δικός του λαός. Σαν να και πολεμούσαμε να ενωθούμε με την Κένυα ή την Τανζανία.

Ζήσαμε αναβαθμισμένη τη θλίψη και το 1974, όταν η Χούντα των Αθηνών, διενεργώντας το πραξικόπημα, μας παρέδιδε στα χέρια της Τουρκίας· κι όταν, εν μέσω της τουρκικής εισβολής, μας διαμηνυόταν ότι είμαστε μακριά και δεν θα' πρεπε να περιμέναμε βοήθεια. Και σήμερα προγευόμαστε μιαν τρίτη, χειρότερη συμφορά. Η πρόσφατη αποδοχή της αίτησης του Κοσσοβού από το Συμβούλιο της Ευρώπης, που έγινε με Ελληνική μάλιστα εισήγηση, παρά τη διαφωνία και τις έντονες αντιρρήσεις της Κύπρου, ανοίγει ανάλογες προοπτικές για την αποσχιστική οντότητα των Τουρκοκυπρίων. Και οι επιβεβαιωμένες στην πράξη φημολογίες ότι η Ελλάδα πίστεψε στις διαβεβαιώσεις της Τουρκίας περί «καλής γειτονίας» και εξαιρεί το Κυπριακό από τις συζητήσεις για τα άλλα θέματα μαζί της, μας δημιουργεί και πάλιν έντονες ανησυχίες.

Μιλώ με αυτόν τον τρόπο και με κάθε ειλικρίνεια, εκ μέρους όλων των Κυπρίων, έχοντας απαιτήσεις, γιατί δεν θεωρούμε τους εαυτούς μας ξένους. Δεν

απευθυνόμαστε προς φίλους, ή συμμάχους, ή μακρινούς συγγενείς. Αν αυτή ήταν η σχέση μας θα παρακαλούσαμε με συστολή και λεπτότητα . Είμαστε Έλληνες, όμως, που μετρούμε στον τόπο μας τόσα χρόνια ελληνικής παρουσίας όσα και οι Αθηναίοι στην Αττική, οι Σπαρτιάτες στην Πελοπόννησο και σεις στη Θράκη. Κι έχουμε το δικαίωμα να απαιτούμε έντονα. Γιατί πρόκειται για κοινούς κινδύνους. Τονίζω και σήμερα, όπως κάθε φορά που βρίσκομαι στον Ελλαδικό χώρο, ότι τα αιτήματά μας δεν αναφέρονται σε οικονομική στήριξη, όπως κάνουν οι Έλληνες της διασποράς, για να κρατήσουμε τη γλώσσα, τα ήθη και τα έθιμά μας.

Αυτά τα κρατήσαμε με θυσίες και ποταμούς αιμάτων, μέσα στους αιώνες, αντιμετωπίζοντας ποικίλους κατακτητές. Ζητούμε την από κοινού αντιμετώπιση των κινδύνων για να κρατηθούμε στις ρίζες μας, να κρατήσουμε τον τόπο μας Ελληνικό. Γιατί, αλλοίμονο! Αν πέσει η Κύπρος θα αρχίσει η αποδόμηση της Ελλάδος. Θα έλθει η σειρά της Θράκης, του Αιγαίου, της Μακεδονίας.

Θα πρέπει να καταλάβουμε ότι δεν βρισκόμαστε στο παραπέντε ή στο παραένα. Το φάσμα της καταστροφής πλανάται παντού.

Οι καιροί είναι κρίσιμοι,
η πατρίδα σε κίνδυνο,
το χρέος δικό μας.

© Γιάννης Ναλμπάντης

© Γιάννης Ναλμπάντης

